

O vstajenju mesa

7,9 – 10,5

7. 9. Je (Bog dušo) torej postavil v meso, ali raje vstavil in vmešal mesu? Tako tesno ju je povezal, da ne moremo biti gotovi, ali meso nosi naokrog dušo ali duša meso, ali je meso v službi duše ali duša v službi mesa. 10. Čeprav je bolj verodostojno, da je duša, ki je bolj sorodna Bogu, nošena (s strani mesa) in da gospoduje, je tudi to – da vsebuje dušo, ki je sorodna Bogu, in da ji daje v posest to isto oblast – v prid slavi mesa. 11. Kajti kakšno rabo narave, kakšen sad sveta, kakšen okus prvin lahko uživa duša, če ne s pomočjo mesa? Kaj menite? Preko mesa dušo bogati celoten aparat čutov: vid, sluh, okus, vonj, dotik. Preko mesa se duša napaja z božansko močjo, saj za vse poskrbi z govorom, četudi le predhodno, v tišini. Tudi govor namreč izhaja iz mesa kot svojega organa. 12. Preko mesa so mogoče obrti, preko mesa svobodni in strokovni študiji, preko mesa dela, dejavnosti, službe; in v takšni meri pripada celotno življenje duše mesu, da je za dušo prenehati živeti povsem enako, kot da bi se umaknila iz mesa. Tako samo umiranje pripada mesu, ker mu pripada tudi življenje. 13. Poleg tega, če so prek mesa vse stvari podvržene duši, so podvržene tudi mesu: pri uporabi neke stvari moraš nujno uporabiti orodje, s katerim jo uporabljaš. Tako je meso, čeprav velja za služabnika in slugo duše, njen sopotnik in sodedič – če v posvetnih stvareh, zakaj ne tudi v večnih?

8. 1. To so premisleki, ki sem jih – v nekem smislu na podlagi splošne značilnosti človeškega stanja – izrekel v zagovor mesa. Poglejmo sedaj tudi posebne značilnosti, lastne krščanskemu imenu, kakšen privilegij ima ta bedna in nizkotna snov v Božjih očeh. 2. Zadostovalo bi dejstvo, da nobena duša ne more doseči odrešenja, če ne začne verovati v času, ko je v mesu: **tako je meso tečaj odrešenja**; ker je namreč duša preko odrešenja povezana z Bogom, je meso tisto, ki omogoča, da Bog izvoli dušo. 3. Tudi telo umijemo, da bi bila očiščena duša; telo mazilimo, da bi bila posvečena duša; telo zaznamujemo (s križem), da bi bila zaščitena tudi duša; telo zastremo s polaganjem rok, da bi bila z Duhom razsvetljena tudi duša; telo hranimo s Kristusovim telesom in krvjo, da bi bila z Bogom nasičena tudi duša. Pri plačilu torej ni mogoče ločiti tega, kar je povezano v delovanju.

4. Kajti tudi bogovšečne daritve – v mislih imam mrtvičenja duše, poste, pozno in skromno hrano ter nevšečnosti, ki spremljajo ta naš trud – sproža meso s svojimi lastnimi neprijetnostmi. Poleg tega so tudi devištvo, vdovstvo ter skrivna, zgolj navidezna sklenitev zakona in enkratno zakonsko spoznanje daritve Bogu na podlagi dobrin mesa. 5. No, kaj si mislite o mesu, ko ga zaradi vere v Ime vlečejo v javnost in se bori izpostavljeno javnemu sovraštvu, ko se v zaporih muči v ogabnem izgonu od svetlobe, v pomanjkanju vsakega okrasja, v bedi, umazaniji, sramotni hrani, svobodno ni niti v spanju, saj je celo priklenjeno na posteljo in iznakaženo zaradi svojega ležišča, ko ga nato celo pri dnevni svetlobi raztrgajo z vsemi mučilnimi pripomočki, ko ga nazadnje uničijo z usmrčitvijo, potem ko si je prizadevalo poplačati Kristusa s smrtjo zanj, pogosto z istim križem, da ne omenjam še hujših kaznilnih pripomočkov? 6. Da, preblazeno in preslavno je, ko lahko pred Kristusom Gospodom poravna tako velik dolg, da mu ne dolguje ničesar razen tega, kar mu je prenehalo dolgovati; toliko bolj zvezano, kolikor bolj je bilo osvobojeno.

9. 1. Torej, če povzamem: meso, ki ga je Bog z lastnimi rokami napravil po Božji podobi; ki ga je z lastnim dihom oživil po podobnosti svoje življenjske moči; ki ga je postavil za obdelovanje, uživanje in gospodovanje nad vsemi svojimi deli; ki ga je oblekel v svoje skrivnosti in nauke; čigar čistost ljubi, čigar mrtvičenje odobrava, čigar trpljenje pri sebi šteje za dragoceno – mar to meso, ki je tolikokrat postalo Božja stvar, ne bo zopet vstalo? 2. Nikar,

nikar naj Bog večnemu uničenju ne prepusti dela svojih rok, pozornosti svoje spretnosti, posode svojega diha, kraljice svoje stvaritve, dediča svoje velikodušnosti, duhovnika svoje vere, bojevnika svojega pričevanja, sestre svojega Kristusa! 3. Vemo, da je Bog dober; poleg tega nas je njegov Kristus poučil, da je on edini nadvse dober. Tisti, ki zapoveduje ljubezen, najprej do sebe in nato do bližnjega (prim. Mt 22,37), tudi sam izvršuje to, kar zapoveduje. On ljubi telo, ki je na toliko načinov njegov bližnji: 4. čeprav je slabotno, se vendar *moč izpopolnjuje v slabotnosti* (2 Kor 12,9); čeprav je šibko, vendar *ne potrebujejo zdravnika zdravi, marveč bolni* (Lk 5,31); čeprav je neugledno, vendar *neuglednim stvarjem dajemo večjo čast* (1 Kor 12,23); čeprav je izgubljeno, vendar pravi: *Prišel sem rešiti, kar je izgubljeno* (Lk 19,10); čeprav je grešno, vendar pravi: *Rajši imam rešitev grešnika kot njegovo smrt* (Ezk 18,23); čeprav je pogubljeno, vendar pravi: *Jaz bom udaril in bom ozdravil* (5 Mz 32,39). 5. Zakaj grajate v mesu to, kar pričakuje Boga, kar upa na Boga? Čemur Bog pomaga, to tudi odlikuje. Drznem si reči: če meso ne bi imelo teh pomanjkljivosti, bi bila Božja dobrota, milost in usmiljenje, vsaka njegova dobrotna moč prazna.

10. 1. Oklepate se Pisem, v katerih je meso nepomembno; ohranite tudi tista, v katerih je poveljučano. Berete, ko je ponižano; naglejte se tudi, ko je povzdignjeno. 2. *Vse meso je trava* (Iz 40,6). Izaija ni izrekel le tega, ampak tudi: *Vse meso bo videlo Božje odrešenje* (Iz 40,5). V Prvi Mojzesovi knjigi je zapisano, da Gospod pravi: *Moj duh ne bo ostal na teh ljudeh, ker so meso* (1 Mz 6,3), po Joelu pa ga slišimo reči tudi: *Od svojega Duha bom izlil na vse meso* (Jl 2,28). 3. Tudi apostola ne bi smeli poznati zgolj po tej eni sami temi, s katero pogosto zbada meso. Kajti čeprav zanika, da bi v njegovem mesu prebivalo kaj dobrega (prim. Rim 7,18), čeprav trdi, da tisti, ki so v mesu, ne morejo ugajati Bogu (prim. Rim 8,8), ker meso poželi zoper Duha (prim. Gal 5,17), in če zatrjuje še kaj podobnega – s čimer vendar dejansko ne obsoja bistva marveč delovanje mesa –, bom v nadaljevanju povedal, da ni prav kriviti meso, razen v smislu grajanje duše, ki si meso podreja za svojega služabnika. 4. Pavel je namreč v teh spisih opisan kot tisti, ki nosi na svojem telesu Kristusova znamenja (prim. Gal 6,17); ki prepoveduje skruniti naše telo, ki je Božji tempelj (prim. 1 Kor 3,16-17); ki naše telo napravlja za Kristusove ude (prim. 1 Kor 6,15); ki nas opominja, naj v svojem telesu nosimo in poveljučujemo Boga (prim. 1 Kor 6,20). 5. In če nečasti mesa pomenijo zanikanje njegovega vstajenja, zakaj ne bi njegove časti bolj vodile k njegovemu vstajenju? Kajti za Boga je primerneje, da k odrešenju povrne tisto, kar je včasih grajal, kot da izroči pogubi tisto, kar je celo odobril.

Po latinskem besedilu *De resurrectione carnis*; E. Evans, *Tertullian's Treatise on the Resurrection*, London: SPCK, 1960 poslovenil br. Jan Dominik Bogataj OFM